

Contents

Avustajabisnes ja sen aiheuttaman hullunmylyn nostattamia mietteitä	2
Kotihoito- ja avustajabisneksen käytäntö	3
Palkkaus	3
Työntekijöiden perehdytys	3
Valvonta.....	3
Oma näkökulma.....	4
Kotihoito ja toimintarajoitteisten avustajapalvelun tavoite	5
Avustajan hoksottimet oltava kunnossa	6
Hullunmylyn pyöryksessä.....	7
Homma hanskassa ja hanskat hukassa	7
Mikä on kaiken tämän ylevä tarkoitus?	8
Alkuvoimaa	9
Valoa näkyvissä	10
Mitä tästä opimme?	11
Lue myös:	11
Videot:	12

Kirjoitus julkaistu alunperin blogissa:
glowinthedarkness.net
putonthewholearmorofgod.info

Avustajabisnes ja sen aiheuttaman hullunmyllyn nostattamia mietteitä

Pohjoismaissa kansalaisten hyvinvointipalvelut muodostavat suuren osan maiden kansantulosta. Aikaisemmin palveluiden järjestäminen oli täysin julkisen sektorin vastuulla. Palveluiden tuotto oli valvottua ja työntekijöillä oli minimivaatimukset osaamisen ja kielitaidon suhteen. Perinteisesti julkisen sektorin järjestämiä palveluita ei ole pidetty varsinaisena liiketoimintana, sillä siinä vain ”kierrätetään kansalaisten maksamia veroja”. Yritykset toittavat suureen ääneen oman toimintansa tuottaman lisäarvon hyödystä yhteiskunnalle, mutta julkisen sektorin järjestämien palveluiden tuottamalle välittömälle lisäarvolle ei ole annettu mitään arvoa.

Yksityiset yritykset, jotka eivät näe julkisen sektorin tuottaman lisäarvon hyötyä ovat voimallisesti soveltaneet hyvinvointipalveluihin liiketoimintamallia. Kymmenet (sadat) avustajia ja kotihoitoa välittävät yritykset ovat valloittaneet markkinat. Markkinoilla on lukuisia hyvinvointipalveluja järjestäviä sooloilijoita, jotka määrittävät itse, millaista palvelua ne tuottavat asiakkailleen eli avustettaville. Joillakin ei ole minkäänlaista yhteistä toimitilaa, jossa he säilyttäisivät esimerkiksi avustettavien avaimia.

Kotihoito- ja avustajabisneksen käytäntö

Yritykset ovat tehneet hyvinvointipalveluiden järjestämisestä miljoonabisneksen. Samalla ne ovat onnistuneet lahjakkaasti sössimään koko avustajasysteemin. Konkreettisesti se näkyy esimerkiksi siinä, että kun kymmenen vuotta sitten hain avustajaa työvoimatoimiston kautta minulla oli koko työmarkkinat käytettävissäni ja sain useita yhteydenottoja. Kun viime keväänä pistin ilmoituksen työvoimatoimiston nettipalveluun ilmoitukseni hukkui kymmenien avustajia hakevien yritysten ilmoitusten alle. Vakituisen avustajan löytäminen on minulle käytännössä mahdotonta.

Palkkaus

En ymmärrä, miten julkisten varojen tuottama lisäarvo kasvaa kun verovarot kierrätetään yksityisten yritysten kautta. Avustajia välittävät yritykset maksavat avustajilleen parempaa palkkaa kuin jos toimin itse työnantajana. Miten se on mahdollista, jos varsinainen maksaja on sama eli kaupunki (veronmaksajat)? Jotenkin sen ymmärtää, jos ajattelee, että kaupunki maksaa enemmän yrityksille välttääkseen palkan sivukuluja. Palkan sivukulujen hallinta siirtyy yrityksille, minkä jälkeen niitä ei ole. Yritykset pitävät tehtävänään tuottaa voittoa omistajilleen.

Työntekijöiden perehdytys

Voiton tuottavat työntekijät, jotka hyväksyvät huonommat työehdot tai ovat yksinkertaisesti kielitaidottomia ummikkoja. Usein heiltä puuttuu täysin tilannetaju ja oma-aloitteisuus, eivätkä he tee mitään pyytämättä. He eivät kykene itsenäiseen ajatteluun ja työskentelyyn, eikä heillä tunnu olevan mitään kokonaiskuvaa työstä, mitä tekevät, saati työvälineistä. Kaupunki tietenkin maksaa yritysten järjestämästä palvelusta huolimatta siitä, kuinka hyvin yritykset tekevät työnsä tai palvelevatko ne avustettavia ollenkaan.

Aloittelevat hoitajat eivät yleensä ole saaneet mitään perehdytystä työhönsä. ”Avustettava kertoo, mitä pitää tehdä ja millaista apua tarvitsee”, tuntuu olevan lähtökohta. Tämä on huono neuvo silloin kun vastassa on minun kaltaiseni henkilö, jonka täytyy usein buustata adrenaliinia, että saa edes hetkellisesti parannettua suorituskykyään pystyäkseen puhumaan. Tai kun hoitaja ja avustettava eivät ymmärrä toisiaan. Tällaisissa tilanteissa luonani oleva suomalainen hoitaja on joskus joutunut toimimaan puhelimitse tulkkina toisaalla työtään tekeväälle suomen kieltä taitamattomalle hoitajalle.

Kotipalvelun hoitajilla on aina kiire, mutta kuka ajattelee sitä kuinka paljon nopeammin asiat hoituisivat, jos hoitaja ajattelisi itse, eikä avustettavan tarvitsisi mainita jokaisesta työvaiheesta erikseen: pue pitosukat (liukuestesukat) jalkaan, laske pyörätuolin jalkalaudat, nosta molemmat jalkaterät laudalle niin, etteivät varpaat jää roikkumaan jalkalaudan reunan yli, aseta polvituki, nosta jalkaa... Kuka meistä haluaa lähelleen robotteja, joilla ei ole tunneälyä tai yhteyttä intuitiiviseen mieleen ja kykyä itsenäiseen ajatteluun?!

Valvonta

Yrityksen työntekijänä avustaja palvelee yritystään. Joillakin yrityksillä kaikki yhteydenpito tapahtuu yrityksen kautta. Avustettavalla ei välttämättä ole edes avustajan puhelinnumeroa. Eräällä avustajallani oli salainen puhelinnumero. Kerran minulle sattui niin, että sovimme yrityksen työvuoroista vastaavan työntekijän kanssa, että avustaja tulee luokseni sunnuntaina

9:00. Hän kuitenkin unohti vahvistaa työvuoron avustajalle. Tämä ei tullut töihin, kuten oli sovittu, eikä minulla ollut hänen puhelinnumeroaan. Oli turha alkaa siinä tilanteessa selvittämään asiaa.

Kuka valvoo, että yritys veloittaa kaupungilta vain tehdyt työtunnit? Kuka valvoo sitä, että avustettava saa sen verran apua kuin hänen on virallisesti katsottu tarvitsevan? Vai onko avustamisen ja kotihoidon ulkoistaminen kaupungin/kunnan keino välttää lakisääteisiä velvoitteitaan ja kulujaan?

Oma näkökulma

Olen ollut tekemisissä kymmenien välitysfirmojen avustajien kanssa ja tuntuu, että yritysten johtajilta on käsitteet hukassa. Tuntuu, että heillä ei ole edes selkeää käsitystä siitä, millaista palvelua heidän hoitajiensa / avustajiensa olisi tarkoitus tarjota avustettaville, eli millainen on heidän kohderyhmänsä. Nettisivuilla yritykset lupaavat yhdeksän hyvää ja kymmenen kaunista. Avustajat toimivat tiiminä, mutta tiukan paikan tullen yrityksen johto antaa ymmärtää, että he eivät voi odottaa työntekijöidensä tekevän tiimityötä. Kuten esim. silloin kun avustajalle oli ylitsepääsemätön kynnyksensä sopia avaimen luovutuksesta edellisenä päivänä luonani olleen avustajan kanssa.

Yritysten palkkaama ummikko avustaja pystyy auttamaan niin kauan avustettava pääsee liikkumaan itse ja on kutakuinkin omatoiminen. Marraskuussa (seisovan) sähköpyörätuolini nostomoottori hajosi ja olin kuukauden täysin toisten avun varassa. Pystyn parhaimmillani liikkumaan työnnettävällä manuaalituolilla vain keittiön pöydän äärestä tietokoneelle, jos saan tukevan otteen matkalla olevista kalusteista. Parin kolmen vuoden takaisen leikkauksen jäljiltä vatsanpeitteeni ovat vielä osin puutuneet, enkä voi käyttää vatsan ja lantion lihaksia kuten ennen leikkausta. Kotihoito on käynyt auttamassa minut aamuisin sängystä ylös ja iltaisin takaisin sänkyyn.

Viimeisen kuukauden aikana näin konkreettisesti sen, mitä näiden 'hyvinvointipalveluja' tuottavien yritysten palvelu on. Olin melkein häpeissäni kun näin kuinka herkästi minulla kaikki sovinnaisuuden ja häveliäisyyden suojaverhot putoavat tositalanteessa. Olen buustannut elimistöni niin paljon adrenaliinia, että perkeleet ovat lennelleet. Päivät ovat alkaneet adrenaliinimyrkyssä.

Tässä artikkelissa tuon esille oman kokemukseni saamastani kotihoito-avustajapalvelusta. Paikoin esitän asiat naurettavan yksityiskohtaisesti, mutta näiden 'naurettavien yksityiskohtien' huomioiminen on tehnyt mahdolliseksi sen, että olen ylipäättään voinut pitää korttitaloani pystyssä.

Oman näkökulman esille tuominen ei tarkoita sitä, että valittaisin omasta tilanteestani. Olen tietoinen, että luon itse oman todellisuuteni. Tiedän, että olen etuoikeutettu monessa suhteessa ja jo pelkästään siinä, että voin tuoda näkökulmani tietäväksi laajalle yleisölle. Tiedän, että tuhannet ihmiset elävät samanlaisessa ja pahemmassakin tilanteessa kuin minä. Voi vain arvailla kuinka moni asuu kotonaan ilman minkäänlaista huolenpitoa.

Minulla on milloin tahansa vapaus jättäytyä vaikka sänkyyn makaamaan, kieltäytyä vastaanottamasta yritysten tarjoamaa palvelua ja miettiä keinoja, miten tulen kodissani toimeen yhtä omatoimisesti kuin ennenkin. Tehtäväni on kuitenkin nousta ajan ja paikan yläpuolelle ja

toimia aktiivisesti siellä, missä voin edistää asioita. Tämä kirjoitus ei ole mitään eikä ketään vastaan. Sen ainoa tarkoitus on tuoda ruohonjuuritason näkökulma tiettäväksi ja parhaiten se tapahtuu kun kerron ensikäden tietoa eli omia kokemuksiani. Toivon, että tämä kirjoitukseni - joka venyi 11 A4 sivun mittaiseksi - auttaa kotihoito- ja avustajapalvelujen kehittämisessä.

Kotihoito ja toimintarajoitteisten avustajapalvelun tavoite

Lähtökohtaisesti kuka tahansa voi toimia toisen hoitajana ja avustajana niin kauan kuin tavoitteena on selviytyminen päivästä toiseen. Hyvinvointipalveluja tuottavilla yrityksillä on kuitenkin selkeä tavoite. Tavoite ei ole se, että yritykset tuottavat lisäarvoa yhteiskunnalle, ja ennen kaikkea rahaa omistajilleen. Tarkoitus on avustaa apua tarvitsevia niin, että heidän toimintakykynsä säilyy ja että he - heikkouksistaan huolimatta - tuottavat lisäarvoa yhteiskunnalle, olkoon se vaikka vain positiivisen energian levittämistä.

Kun muutin ensimmäiseen omaan asuntoon 1980-luvun alussa olin kotipalvelun näkökulmasta liian hyväkuntoinen, vaikka en pystynyt puhumaan ja toinen puoli kehostani oli halvaantunut. Minulla ei kuitenkaan ollut mitään heikkouksia: pystyin aamuisin nousemaan sängystä ylös ja olin omatoiminen mennessäni nukkumaan. Kävin kaupassa, tein ruo'an, pesin pyykkiä ja lattiat jne. Kotihoidolla oli kuitenkin selkeä toimenkuva: heidän tehtävänä oli avustaa niitä, jotka eivät selviytyneet näistä perusasioista. He eivät voineet auttaa minua asioissa, joissa tarvitsin apua, kuten esim. kirjoituskoneen paperin ja värinauhan hankkiminen tai ikkunoiden peseminen.

Siispä tein kaiken itse. 1980-luvulla en vielä opiskellut. Minulla oli mahdollisuus käyttää kaikki aikani perusasioista suoriutumiseen eli kaupassa käyntiin, ruo'anlaittoon, lattioiden ja pyykin pesemiseen jne. Tilanne on nyt toinen kun olen valmistunut ammattiin ja minulla on paljon muita haasteita. Avustajan tehtävä on kompensoida toiminnan hitaudesta aiheutuvaa haittaa ja auttaa minua säilyttämään toimintakykyni kokonaisuutta ajatellen. Se tarkoittaa sitä, että avustajan on tavallaan nähtävä maailma minun silmin.

Vammaisten ja toimintarajoitteisten avustajajärjestelmä on lähtökohtaisesti kehittynyt vastaamaan erilaisiin tarpeisiin kuin kotihoito. Avustaja kompensoi avustettavan toimintarajoitteen aiheuttamaa pysyvää haittaa, joka on hänelle normaalitila. Kotihoidon asiakkailta avuntarve on enemmän tai vähemmän väliaikaista. Avustajan tarkoitus on avustaa toimintarajoitteisia, mutta täysin toimintakykyisiä ja itsenäisiä henkilöitä kehittymään itsensä parhaimmaksi versioksi.

Kyse ei ole pelkästään perusasioissa avustamisesta, kuten, kaupassa käynti, kokkaaminen, syöminen, siivoaminen, hygienia, vaatehuolto ym. Avustajan on tarkoitus olla apuna kaikessa, mitä avustettava tekee. Hän on parhaimmillaan monitaituri - joka paikan höylä – joka on lähihoitaja, taloudenhoitaja, siivoaja, kokki, mikrotukihenkilö, ompelija, puuseppä, viherpeukalo ym. samassa paketissa. Hän pitää huolen siitä, että avustettavalla on tarvittavat työvälineet opinnoissa, työpaikalla ja harrastuksissa ja että ne ovat toimintakunnossa. Yksi avustajan tärkeimmistä tehtävistä on pitää työpäivänsä päätyttyä huoli siitä, että avustettavan koti jää siihen malliin, että hän pystyy toimimaan itse ollessaan yksin.

Avustajan hoksottimet oltava kunnossa

Opiskeluaikana minulla oli kiinalainen opiskelukaveri, jonka halusin kerran palkata kesäkuukausiksi avustajakseni. ”Kyllä se muuten sopisi”, hän sanoi, ”mutta minulla on jo työ eräässä yrityksessä. Minulla ei ole siellä mitään tekemistä ja istun päivät pitkät, mutta tarvitsen yritykseltä työtodistuksen.”

Kun olen yli 20 vuoden ajan seurannut avustajieni toimintaa olen tajunnut, millainen tämä tilanne on käytännössä ollut. Se ei ole suinkaan tarkoittanut, että yrityksessä ei olisi ollut kaverilleni tekemistä, vaan hän ei ole yksinkertaisesti nähnyt kokonaisuutta ja sitä, miten hän voi olla avuksi. Yritykset eivät usein edes palkkaa harjoittelijoita, sillä niiden on suoriuduttava tehtävistään joka tapauksessa. Yrityksen työntekijöillä ei ole aikaa opettaa harjoittelijoita, joilla ei ole kykyä toimia itsenäisesti.

Opiskeluaikana eräs ystäväni puhui minulle pyörätuolissa istuvasta tuttavasta, joka kuuleman mukaan käskytti avustajaansa koko ajan mielivaltaisesti: hae paperia, hae kynä, tee sitä, tee tätä... Olen nyt itse yrittänyt runsaan 20 vuoden ajan saada avustajiani toimimaan mahdollisimman mielekkäästi, ettei minun välttämättä tarvitse edes sanoa, mitä haluan. Tämän ’mielivaltaisesti avustajaansa käskyttävän tuttavan’ tilanne on varmasti ollut samanlainen. Avustaja ei ole tehnyt havaintoja kokonaistilanteesta, esimerkiksi siitä, mitä avustettava aikoo paperilla tehdä. Jos hän olisi tajunnut, että tämä haluaa kirjoittaa jotakin, terve järki olisi sanonut, että tarvitaan myös kynä.

Ollessani Kiinassa kuntoutuksessa melkein 20 vuotta sitten palkkasin avustajakseni 55 vuotiaan naisen, joka ei ollut koskaan elämänsä aikana ollut töissä kotinsa ulkopuolella. Hän oli koko elämänsä ajan huolehtinut omasta perheestään, vanhemmistaan, miehensä vanhemmista ja muista sukulaisista. Hän oli yksi parhaimmista avustajista, mikä minulla on koskaan ollut. Kun minulta hajosi peili, hän toi minulle pyytämättä kaupasta uuden. Kun puhuimme, että yöt alkavat olla kylmiä hän hankki minulle kuumavesipullon. Hän tuntui olevan koko ajan selvillä, mitä tarvitsen, eikä se vaatinut häneltä kuin terävää havaintokykyä ja tervettä järkeä.

Tämä koskee myös fyysistä avustamista. Ymmärtääkö hoitaja/avustaja mitä hän on tekemässä kun pyydän häntä tukemaan minua halvaantuneen puolen kyynärpästä ja auttamaan minut seisomaan, jotta voin siirtyä pyörätuoliin? Vai kuvitteleeko hän, että hänen tarvitsee vain pitää käsikynkästä kiinni ja olla henkisenä tukena. Tuki on paljon enemmän, sillä nostaessaan kyynärpäätä avustaja keventää painoa lantiolta, jolloin minun on helpompi liikuttaa jalkojani. Ja silloin avustajan on tietysti ymmärrettävä siirtyä pois tieltä, että minulla on tilaa liikuttaa jalkojani.

Valitettavasti edes sairaalassa toimivat hoitajat eivät aina osaa käyttää tervettä järkeä, vaikka luulisi, että heillä on kaikki tiedot hoidettaviensa terveydentilasta ja fyysisestä suorituskyvystä. Kun hoitajat leikkauksen jälkeen ensimmäisen kerran yrittivät siirtää minua pyörätuoliin he olivat jostakin saaneet päähänsä, että heidän piti nostaa minut. He yrittivät saada minut sängyllä siirtymään pyörätuolin viereen ja siitä edelleen tuoliin.

Tämä ei näyttänyt onnistuvan edes kolmen hoitajan voimin. Silloinen avustajani -hento kiinalainen nainen, jolla oli rautainen ote - sattui olemaan sillä hetkellä sairaalassa vierailulla luonani. Hän katsoi touhua hetken ja kun siitä ei näyttänyt tulevan mitään hän tuli avukseni. Hän

puki minulle pitosukat (liukuestesukat) jalkaan, asetti jalat vierekkäin tukevasti lattialle, piti leikkaushaavan dreeneistä kiinni ja tuki minua kyynärpästä. Pyörähdin ympäri ja istuin tuoliin.

Hullunmyllyn pyörityksessä

Koska puhun englantia enkä syö lääkkeitä kotihoito- ja avustajapalvelua välittävä yritys on ottanut nyrkkisäänöksi, että minun luokseni voi lähettää kenet tahansa kielitaidottoman ummikon. Ensimmäisten manuaalituolissa vietettyjen päivien jälkeen huomasin, että hoitajat tuntuivat ensimmäisen kerran olevan tekemisissä työnnettävän pyörätuolin kanssa.

Pian sen jälkeen kun olin puhunut vanhemmalle avustajalleni kuinka pöyrityttävää oli, että hoitajat harjoittelivat pyörätuolin käyttöä vasta tositilanteessa, nämä harjoittelijat onnistuivat pudottamaan minut tuolista. Vaikka luonani oli sillä hetkellä kaksi hoitajaa kumpikaan ei noteerannut, että olin putoamassa tuolista, vaikka yritin kiinnittää heidän huomionsa. Molemmat kiinnittivät kaiken huomionsa siihen, miten pyörätuolin jalkalaudat saadaan paikalleen. Hoitajat huomasivat tilanteeni vasta kun lysähdin lattialle.

Toinen hoitajista veti minut kuin räsynuken sängyn viereen ja ehdotti toiselle, että he nostavat minut sängylle. Toinen sanoi päättäväisesti: "Minä en nosta! Työnantajani on ehdottomasti kieltänyt meitä nostamasta ketään. Jätetään nämä nostot ihan ammattilaisille", hän sanoi ja tilasi ambulanssin. Katsoin heidän touhuaan mykistyneenä. Ymmärrän, että ei nosteta, jos epäillä murtumia tai jotain, mutta tässä tilanteessa... Millainen yritys antaa työntekijöilleen ohjeen, että nämä voivat tositilanteessa soittaa hätänumeroon?!

Istuin melkein kaksi tuntia takapuoli puuduksissa lattialla ambulanssia odottaen. Kuuntelin kuinka toinen hoitajista puhui toiselle kuin olisin ilmaa: "Sinä tunnet hänet (siis minut) kauemmin. Voitko sanoa ambulanssihoitajille, mikä hänen ongelmansa on." "Kyllä minä voin puhua omasta puolestani", sanoin.

Ambulanssin tultua hoitajien ei tarvinnut tehdä mitään muuta kuin tarttua minua molemmista kyynärvarsista ja nostaa sängylle istumaan. Sen lisäksi heillä oli omat rutiininsa, kuten verenpaineen, pulssin ym. mittaus, mikä oli kyseisessä tilanteessa täysin turhaa. Tämä episodi sai minut tuntemaan, että olin mielivaltaisen nuorisojengin pyöriteltävänä.

Homma hanskassa ja hanskat hukassa

Sen jälkeen kun putosin tuolista, turvotus halvaantuneessa jalassani alkoi nousta. Yleensä turvotus on vain jalkaterässä ja nilkassa, mutta se nousi reiteen ja nivusiin. Jalan iho oli pinkeä ja reidessä olevat suonet olivat kovia ja kipeitä. En voinut liikuttaa jalkaa tietoisesti senttiäkään, enkä seistä sen päällä. Käytännössä makasin sängyssä koko seuraavan viikon.

Yhteistyö hoitajien kanssa oli mahdotonta kun heidän kielitaitonsa tuntui usein rajoittuvan sanoihin: "En ymmärrä ... mitä sinä haluat?" Kun olin useita kertoja selittänyt hoitajalle jotakin yksinkertaista asiaa ja vastaus on aina ei-oo-ei-ymmärrä, katsoin parhaimmaksi olla odottamatta hoitajilta yhtään mitään. Kun minulla oli nälkä sanoin ylimalkaisesti, että etsi minulle keittiöstä jotakin syötävää.

Olin maannut viikonlopun sängyssä ja minulla oli jyskyttävä päänsärky. Kun hoitaja tuli sunnuntai-iltana luokseni hän pyysi minua antamaan hänelle asuntoni avaimen. Avaimeni oli hävinnyt ja he olivat joutuneet pyytämään huoltomiestä avaamaan oven. "Minä olen antanut teille kaksi avainta. Jos olette onnistuneet hävittämään molemmat, en varmasti anna teille kolmatta", sanoin ykskantaan.

Hoitaja yritti päivystävän toimistotyöntekijän kanssa saada minua luovuttamaan hänelle ainoan avaimeni. Kieltäydyin edes harkitsemasta asiaa ja hoitaja kysyi: "Miksi sinä teet asiasta näin vaikean?" "Sehän onkin minun syy, että te ette saa pidettyä avaimia tallessa, että ne olisivat aina käsillä kun hoitajat niitä tarvitsevat", sanoin. "Miten minä pääsen aamulla luoksesi kun ei ole avainta?" hän kysyi. Olin siinä vaiheessa niin kypsytynyt tilanteeseen, että sanoin hänelle suorasukaisesti: "Jos ei ole avainta, älä tule ollenkaan!"

Mikä on kaiken tämän ylevä tarkoitus?

Kirjoitin aikaisemmin blogissani, että jokaisella on oikeus odottaa, että muut toimivat terveen järjen mukaisesti. Jokaisella on tietysti oikeus odottaa mitä tahansa, mutta oman mielenterveyden ja rauhan vuoksi on paras olla odottamatta mitään. Jokaisella on oikeus olla egonsa vietävissä ja toimia niin järjettömästi kuin sielu sietää.

Olen viime vuoden ajan joka päivä kuunnellut Galaktisen Federaation videoviestejä ja ne ovat olleet hunajaa sielulleni. Viimeisen kuukauden aikana viestit eivät kuitenkaan ole puhutelleet minua millään tasolla. Ne ovat vain sekavia, tunteisiin vetoavia pläjäyksiä: "Meillä on tämä asenne, jota kutsutaan ehdottomaksi rakkaudeksi. Riippumatta siitä, kuinka kovaa huudat, potkit, itket, kiroilet ja kiristät hampaitasi, me olemme aina täällä ja rakastamme sinua. Rypekää nyt liemessä, jonka olette keittäneet." "Saatanan sadistit", manasin mielessäni ajatellessani 5D-tietoisuudessa olevia 'avustajiamme'.

Muistelen aikoinaan Kiinassa näkemääni dokumenttia, joka kertoi erään lääkäripariskunnan tarinan. Mies halvaantui auto-onnettomuudessa niin, että hänelle jäi samanlaiset vammat kuin minulla on. Vaimo hoivasi häntä sairaalassa yöt ja päivät ja miehen tila parani niin, että varsinainen kuntoutuminen saattoi alkaa.

Dokumentti oli kiinankielinen ja voi olla, että ymmärsin jotakin väärin. Minulle syntyi kuitenkin mielikuva, että nainen oli jostakin syystä päättänyt olla auttamatta miestänsä. Hän oli aina kuin varjo taustalla. Hän ei auttanut miestänsä kun tämän piti esimerkiksi nousta maasta kainalosauvoillaan, vaan miehen piti itse löytää voima sisältään.

Mies kuntoutuikin vuosien saatossa ja pystyi lopulta kävelemään. Voi vain arvailla kuinka paljon nopeampaa kuntoutuminen olisi ollut, jos vaimo olisi auttanut miestänsä kulloisessakin tilanteessa löytämään asennot ja painopisteet, missä lihakset toimivat parhaalla mahdollisella tavalla.

Jos ja kun on olemassa keinot, millä kaikki sairaudet saataisiin parannettua ja ihmisten kurjuus pyyhkäistyä pois, miksi minun tai kenenkään muunkaan pitää käydä läpi tätä samaa paskaa vuodesta toiseen? Enkö minä ole käynyt oppiläksyjäni läpi moneen kertaan elämäni aikana. Henkioppaistamme ei ollut minun tilanteessani mitään iloa. Mielikuvissani seisoin umpikujassa.

Edessäni oli ylitsepääsemätön muuri. Mieleeni nousi muistoja spontaaneista reaktioistani satunnaisiin tapahtumiin, jolloin olin tuntenut itseni vahvaksi, vaikka halusin nämä muistot pikemminkin unohtaa.

Alkuvoimaa

Alkuaikoina ollessani Kiinassa ex-mieheni toimi minulle kerran tulkkina kampaajalla kun en vielä osannut puhua niin hyvin kiinaa, että olisin itse voinut sanoa kampaajalle mitä halusin. Kun palasimme majapaikkaamme exäni kysyi, miten leikkaus onnistui. ”Tuli vähän lyhyt, mutta nopeasti se siitä kasvaa”, sanoin kevyesti.

Jostakin syystä exäni otti tämän moitteena. Hän alkoi syyttämään minua siitä, että en ollut ilmaissut itseäni selkeästi ja olin syyppää siihen, että hän oli tulkannut väärin ja tukka oli nyt liian lyhyt ... blaa ...blaa ... blaa. Kuuntelin hänen purkaustaan ja yritin väliin sanoa, ettei asialla ollut mitään väliä. Hän ei kuunnellut, vaan jatkoi vimmaisena vuodatustaan. Tuntui, että hän oli niin lukossa, että oli turha edes yrittää saada häntä lopettamaan.

Liikuin siihen aikaan sisällä kävelykeppiin tukien. Seisoin oviaukossa keppiin nojaten. Kuunnellesani exäni vimmaista vuodatusta tunsin kuinka kiukku kasvoi sisälläni. Iskin kävelykeppiini lattiaan keskittäen siihen kaiken voimani. Keppi katkesi keskeltä kuin tulitikku.

Exäni vuodatus loppui kuin veitsellä leikaten. Hän katsoi minua hölmistyneenä. Kun hän virkosi hämmennyksestään hän loikkasi yhdellä harppauksella minua kohti, potkaisi kepin palaset kolisten seinää vasten ja huusi: ”Helvetin helvetti! Nyt minun pitää ostaa sinulle uusi kävelykeppikin.”

Kerran olin palkannut erään kiinalaisen opiskelukaverini auttamaan minua kiinan kielioppiharjoitusten tekemisessä. Olin edellisenä iltana tehnyt harjoituksia yötä myöten. Kun aamulla kävimme läpi tekemiäni harjoituksia ja kaverini löysi pari virhettä hän alkoi sättimään minua siitä, etten ottanut opiskelua vakavasti, olin laiska, turhamainen, kyvytön ...

Kuuntelin kaverini syytöksiä hämilläni. Mikä oli laukaissut tämän räksytyskohtauksen, jota en saanut millään loppumaan? Kiukku sisälläni kasvoi kasvamistaan. Löin nyrkillä pöytään niin, että pöydällä olevat kynät hypähtivät ilmaan. ”Ulos!” huusin osoittaen samalla ovea.

Kaverini katsoi minua hämmentyneenä, nousi ylös sanaakaan sanomatta ja kääntyi lähteäkseen. Ovella hän oli sen verran tolkuissaan, että hän sanoi minulle: ”Et sinä voi kohdella minua kuin koiraa: Pyydät ensin tulemaan ja sitten lähetät mielivaltaisesti pois.” ”Et sinäkään voi kohdella minua kuin koiraa”, sanoin. ”Tein eilen tehtäviä myöhään yöhön ja kun löydät pari virhettä kymmenien harjoitusten joukosta minä olen mielestäsi täysi nolla. Ajattelisit nyt vähän!” Tämän sanottuani kaverini istui pöydän ääreen ja jatkoimme harjoituksia kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Kerran exäni oli antanut minulle mojavon korvatillikan, mikä lennätti silmälasini kaareissa huoneen toiseen nurkkaan. Istuimme lattialla nokat vastakkain. Exäni esitti iänikuista narinaansa siitä, etten tarjonnut hänelle niin rikasta elämää kuin hän oli odottanut mennessään naimisiin kanssani. Kävimme kiivasta sanasotaa. Exäni tuntui ryöpyttävän päälleni pahimmat loukkaukset, mitä hän mielessään saattoi kuvitella. Kun mikään ei tehonnut hän sanoi: ”Sinä et kuulu perheeseeni!” ”OK. Minä en kuulu perheeseesi. Mitä sitten?” ”Minä tapan sinut!” hän

huusi. ”Tee se”, sanoin kuivasti. ”Auta minut seisomaan niin voin etsiä sinulle veitsen, jolla voit tappaa minut”, sanoin. Kun hän auttoi minut ylös olin näkevinäni hänen kasvoillaan ilmeen, joka muistutti hymyä.

Valoa näkyvissä

Mitä näillä tapahtumilla on tekemistä tämän hetken akuuttien avustajaongelmien kanssa, kysyin itseltäni. Edellisten viikkojen tapahtumat olivat sotkuisena vyyhtinä mielessäni. Saadakseni asioihin jotakin tolkkua aloin sängyssä maaten kirjoittamaan kännykän notepad-sovelluksella tämän artikkelin ensimmäistä jäsennystä.

Kun olin saanut kirjoituksen hyvälle mallille nauroin silmät kyynelissä niin, että vatsaan sattui. Minulle tuli tunne, että saan sähköpyörätuolini takaisin ennen joulua. Minulla ei ollut aavistustakaan siitä, miten sain sekavat ajatukseni koottua mielekkääksi kokonaisuudeksi, mutta luotin siihen, että niin tapahtui. Siitä ahdistukseni alkoi purkautumaan.

Vanhempi avustajani, joka sai jotenkin pidettyä asioita järjestyksessä oli luonani koko seuraavan päivän. Pyörätuolihuollosta ilmoitettiin, että he palauttavat tuolini samana päivänä neljään mennessä kun avustajani on paikalla.

Kun pääsin itse liikkumaan asiat helpottuivat huomattavasti. Joulunpyhät ja uusivuosi olivat vähän valoisampia kuin mihin olin varautunut. Uudenvuodenpäivänä heräsin mielessäni kuva apinamiehestä, jonka olen liittänyt tämän artikkelin alkuun. Käytin kuvaa kesäkuussa 2022 kirjoittamassani artikkelissa Aika riisua maskit ja rooliasut.

Olen tähän asti ajatellut, että kyse on siitä, että meidän on päästävä irti darwinismin aivopesusta ja käsityksistämme, että ihminen on kehittynyt apinasta. Meidän on saatava yhteys korkeampaan minäämme ja ymmärrettävä, että olemme henkiolentoja.

Herätessäni uudenvuodenpäivänä mielessäni oli kuvalle uudenlainen tulkinta: meidän on oltava aitoja itseämme ja toisiamme kohtaan. Elämä ei ole mielikuvaleikki, jossa energiamme 'värähtelee korkeammalla taajuudella', vaikka toiset käyttävät meitä lattioiden pyyhkimiseen, olemme heille kynnysmattoja tai välineitä itsekkäisiin pyrkimyksiin. On irvokasta edes puhua näissä yhteyksissä oppiläksyistä. Kun haluamme pureutua asioiden ytimeen meidän on pudotettava häpeilemättä kaikki sovinnaisuuden ja häveliäisyyden suojaverhot, sillä useimmiten ne eivät ole muuta kuin kulttuurin mieleemme juurruttamaa harhaa.

Kun avasin uudenvuodenpäivänä puhelimeni kello oli 5:55. Tunsin, että olen samoissa energioissa kuin ennenkin.

Mitä tästä opimme?

Ihmiset valittavat sosiaalisen koheesion eli yhteenkuuluvuuden tunteen heikentymistä. Se on kuitenkin vain asennekysymys. Se olisi korjattavissa helposti esimerkiksi niin, että ihmiset hakeutuisivat töihin, jossa heillä on mahdollisuus luoda hyvin läheinen suhde toisiin ihmisiin ja jossa he voivat kasvaa ihmisinä. Eräs kodinhoitaja kummasteli sitä, miksi hoitotyö ja avustaminen ei ole suositumpaa, vaikka työssä tuntee olevansa koko ajan elämän ytimessä.

Luin jostakin, että Filippiineillä sairaanhoitajan ammatti on arvostetuimpia ammatteja. Eräiden kyselyjen mukaan näin on Suomessakin. Arvostuksella ei kuitenkaan elä, vaan ihmiset tarvitsevat rahaa elääkseen. Siinä on varmasti suurin syy siihen, miksi hoitoala on siinä jamassa kuin se on. Osaavia tekijöitä varmasti löytyisi, jos arvostus näkyisi myös palkkapussissa.

Lue myös:

[Aika riisua maskit ja rooliasut](#)

Videot:

Jean Nolan (Inspired): They Are Counting On Your Weakness - Prove Them Wrong!

Jean Nolan (Inspired): 2023 PREDICTIONS - It's Going To Be Intense!

